

Πριν και μετά την Αναγέννηση

σε συνομιλία με τον «Τζόκεϋ του Αρτεμισίου»

της Μυρτώς Δημοπούλου από το Μουσικό Σχολείο Κομοτηνής

Στέκει μόνο, σκορπισμένο σε κομμάτια

Αυτό που αν και αξιοθαύμαστο ξαπλώνει τώρα

Στον πάτο της αν και γαλάζιας θάλασσας που μόνο σκοτάδι έχει

Εγώ εδώ, καθώς στα κύματα έπλεα, βρήκα εσένα

Βαθιά κρυμμένο από το φως

Εσύ, αν και μπρούτζινο ποικιλία συναισθημάτων μεγαλύτερη ανθρώπων έχεις

Σαν άλλη που δεν έχω ξαναδεί

Σαν άλλη που λιγοστοί άνθρωποι εκφράζουν

Σαν άλλη που μόνο από ηρωικό πνεύμα αναβλύζει

Ειρωνεία του αγάλματος αυτού δεν ήταν ο σκοπός

Καθώς ηττήθηκε από τα κύματα αυτός που εκφράζει Νίκη

Περιμένεις αναβάτη ξακουστό το τρομερό αυτό άλογο να έχει

Λίγο πιο πέρα ατημέλητος ο μικρός πολεμιστής

Αντάξιος μη δεν είναι του τρομερού αλόγου

Αντίθετα εγώ τον βρίσκω ταιριαστό στου αλόγου την πλάτη

Δεν κέρδισαν μαζί τη μάχη

Δεν έπεσαν μαζί στο σκοτάδι

Δεν θα είναι άρα αντάξιοι όμοιων τιμών

Αυτοί λοιπόν αιώνια εδώ θα μείνουνε

Μα είναι το αιώνια αρκετό για την περιγραφή του χρόνου;

Έτσι λοιπόν στα χέρια μας κρατάμε τη μοίρα αυτών

Το άγαλμα που μετά από αιώνες διάβρωσης βρίσκεται πλέον κάπου που ανήκει

Τα απέραντα λιβάδια τώρα αρμενίζοντας

Μαζί καλύπτοντας αποστάσεις ουρανού και γης

Το άγαλμα αυτό θα παλεύει πάντα για την προσοχή σου

Όπως το άλογο που καλπάζει ανέμελα στις κοιλάδες του μυαλού σου

Νιώσε μαζί του τον άνεμο που σαν τη ζωή φεύγει

Γίνε εσύ ο καβαλάρης και δάμασε το άλογο των ονείρων σου

Βλέπω μπροστά μου το άλογο με τον μικρό καβαλάρη

Πού πετάει σαν πουλί που αν και ελεύθερο θα παραμείνει μία φυλακισμένη ψυχή όπως όλες οι άλλες